

Arrest

nr. 132 644 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer Y.H.A.-K.M. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Egyptische nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'Bula Dekrou' in Giza in Egypte. U zou het beroep van leerkracht hebben uitgeoefend en met uw gezin bij uw vader thuis hebben gewoond. Uw familie zou niet politiek actief zijn in Egypte. Uzelf zou op 4 augustus 2011 lid zijn geworden van de 'Freedom and Justice Party', de partij ontstaan uit het Moslimbroederschap. De beloften van de 'Freedom and Justice Party' om corruptie in het land te bestrijden en welvaart te brengen zouden u hebben overtuigd tot uw aansluiting. U zou als gewoon lid voornamelijk liefdadigheidswerk voor de partij hebben verricht zoals voedselbedeling voor armen

en behoeftigen, ontspanningsactiviteiten voor arme kinderen en ziekenvervoer. Na afzetting van de president Mohamed Mursi van de 'Freedom and Justice Party' door het leger op 3 juli 2013 zou u met militanten van uw partij tussen 5 juli 2013 en 9 juli 2013 hebben deelgenomen aan protestbetogingen tegen de afzetting van de president. Op 9 juli 2013 zou u met uw partij voor het kwartier van de republikeinse garde hebben betoogd voor de vrijlating van Mohamed Mursi. Echter, nadat u op deze betoging gezien zou hebben dat leden van uw partij de wapens zouden hebben opgenomen tegen de ordediensten en enkele partijleden elkaar zouden hebben neergeschoten om de schuld in de schoenen van het leger te schuiven, zou u tot het besef zijn gekomen dat uw partij enkel haar eigen belangen nastreeft en Egypte in chaos wil storten. Nadat verantwoordelijken van uw partij op deze betoging de demonstranten zouden hebben opgeroepen om de ordediensten gewapenderhand aan te vallen zou u beslist hebben uit de partij te stappen. U zou naar uw ouderlijk huis zijn gevlucht. De volgende dag, op 10 juli 2013, zou een lokale verantwoordelijke van de 'Freedom and Justice Party' van uw woonwijk u hebben opgebeld met de vraag waarom u zich niet meer liet zien op betogingen. Nadat u zou geantwoord hebben dat u uit de partij bent gestapt zou hij ermee gedreigd hebben u iets aan te doen. U zou ook door ene T.(...), een partijlid die u toevallig op straat zou hebben ontmoet zijn bedreigd. Deze zou u verteld hebben dat u, indien u niet naar de partij terugkeert, gedood zal worden. Uit vrees voor vervolging door de 'Freedom and Justice Party' vanwege uw vertrek uit de partij zou u met uw gezin zijn ingetrokken bij uw oom in de wijk '6 oktober' in Cairo. U zou ondertussen wel telefonisch in contact zijn gebleven met uw vader. Deze zou, sinds u ondergedoken was in '6 oktober', in totaal ongeveer 17 anonieme dreigbrieven onder zijn voordeur hebben aangetroffen waarin ermee gedreigd wordt dat uw zoon zou worden ontvoerd en zou worden gedood. De laatste dreigbrief zou dateren van eind augustus 2013. Een week voor 18 september 2013 zouden veiligheidsagenten naar uw vader thuis zijn gekomen en hem een dagvaarding hebben overhandigd op uw naam om te verschijnen voor de rechtbank. U zou u op 18 september 2013 hebben moeten aanmelden. Op de dagvaarding zou vermeld staan dat u zich diende aan te melden vanwege 'politieke activiteiten'. Uit vrees voor arrestatie en detentie door de Egyptische autoriteiten vanwege uw vroegere lidmaatschap bij de 'Freedom and Justice Party' zou u zich niet hebben aangemeld. U zou nog tot 28 september 2013 in Egypte hebben verbleven en hierna samen met uw gezin clandestien per boot via de zeehaven van Alexandrië naar Italië zijn gereisd. Vervolgens zou u illegaal per trein naar België zijn gereisd waar u samen met uw echtgenote op 3 oktober 2013 een asielaanvraag indiende. Tien dagen voor uw gehoor voor het CGVS op 6 februari 2013 zou u van uw vader vernomen hebben dat u door een rechtbank in Egypte bij verstek bent veroordeeld tot 9 jaar gevangenisstraf. Uzelf zou de inhoud van het vonnis niet kennen.

U vreest thans bij terugkeer naar Egypte vervolging door de Egyptische autoriteiten vanwege uw veroordeling door de rechtbank. Daarnaast vreest u vervolging door leden van de 'Freedom and Justice Party' omdat u uit deze partij zou zijn gestapt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Egyptische identiteitskaart, universitair diploma, huwelijksakte en geboorteakte van uw zoon en kopie van uw lidkaart bij de 'Freedom and Justice Party', acht dreigbrieven, een dagvaarding, twee vonnissen en twee bekendmakingsformulieren van een deurwaarder.

B. Motivering

Er dient door het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat er twijfels zijn gerezen met betrekking tot uw beweerde engagement bij de 'Freedom and Justice Party' en dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas. Vooreerst verklaarde u in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 juli 2013 uit de 'Freedom and Justice Party' (in het Arabisch 'Huria wa Adhala') te zijn gestapt. Sinds die datum zouden uw vervolgingsproblemen met leden van deze partij zijn begonnen (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 25/10/2010). Voor het CGVS verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op 15 juli 2013 uit de partij te zijn gestapt (CGVS, p. 2, 3). Later tijdens uw gehoor wijzigde u plots uw verklaringen en beweerde u op de dag van uw laatste betoging op 9 juli 2013 uit de 'Freedom and Justice Party' te zijn gestapt. U zou de volgende dag op 10 juli 2013 voor het eerst vervolgingsproblemen hebben gekregen met leden van uw partij (CGVS, p. 4, p. 7). Er kan echter van u worden verwacht dat u, die zelf spontaan de precieze data opgeeft, dit op een eenduidige manier kan doen. Dat u dit niet doet, doet twijfels rijzen over uw precieze betrokkenheid bij de Freedom and Justice Party.

Deze twijfels worden verder versterkt door de vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw activiteiten. Zo verklaarde uw echtgenote dat u tussen 5 juli 2013 en 9 juli 2013 enkel zou hebben deelgenomen aan steunbetogingen voor Mohamed Mursi op het 'al Nahda'-plein en het 'al Giza'-plein vlakbij de universiteit van Cairo. U zou volgens haar niet hebben deelgenomen aan een betoging voor het kwartier van de Republikeinse Garde aangezien te ver weg

was van jullie huis (CGVS, echtgenote, p. 2). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw laatste betoging van 9 juli 2013 plaatsvond voor het kwartier van de Republikeinse Garde. Hierna zou u uit uw partij zijn gestapt (CGVS, p. 4-5). Gezien het belang van uw deelname aan deze betogingen binnen uw vluchtaanleiding, doen dergelijke discrepanties niet alleen twijfels rijzen over uw beweerde betrokkenheid bij de Freedom and Justice Party, maar ook over de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. Vervolgens verklaarde u in uw vragenlijst op dezelfde dag dat u uit de 'Freedom and Justice Party' stapte, persoonlijk met de dood te zijn bedreigd door Sheikh K.(...) M.(...) S.(...). U zou vanwege zijn bedreiging beslist hebben Egypte te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 25/10/2013). Voor het CGVS maakte u op geen enkel moment gewag van enige bedreiging door een Sheikh K.(...) M.(...) S.(...). De enige persoon van de 'Freedom and Justice Party' die u persoonlijk zou hebben bedreigd zou T.(...) zijn geweest, een militant die u toevallig op straat zou hebben ontmoet. U zou ook nog een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen waarvan u denkt dat de beller waarschijnlijk I.(...) zou zijn, een belangrijke partijverantwoordelijke (CGVS, p. 4, p. 7-8). Dergelijk flagrante discrepanties laten weinig ruimte om geloof te hechten aan uw beweerde vluchtmotieven.

Vervolgens verklaarde uw echtgenote dat u enkel problemen zou hebben gekregen met gewone leden van de 'Freedom and Justice Party' (CGVS, echtgenote, p. 1). U daarentegen verklaarde geheel anders in aanvaring te zijn gekomen met I.(...), een belangrijke verantwoordelijke van de partij met een gelijkaardige partijpositie als Mohamed Beltagi, een kopstuk van de 'Freedom and Justice Party' (CGVS, p. 4-5, informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Verder verklaarde uw echtgenote dat u veel dreig-smsjes zou hebben ontvangen van leden van de 'Freedom and Justice Party'. U daarentegen maakte op geen enkele moment melding van enige dreig-sms. U zou enkel dreigbrieven die onder de deur van uw ouderlijk huis werden geschoven en een eenmalige anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen waarvan u vermoedt dat de beller I.(...) was, een partijverantwoordelijke (CGVS, p. 7).

Voorts verklaarde uw echtgenote dat er slechts sprake zou zijn geweest van drie à vier dreigbrieven die uw vader onder zijn voordeur zou hebben aangetroffen. De rest waren volgens haar sms-jes (CGVS, echtgenote, p. 1). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw vader ongeveer 17 dreigbrieven onder zijn voordeur zou hebben aangetroffen (CGVS, p. 7).

Hieromtrent verklaarde uw echtgenote dat in de periode dat jullie ondergedoken waren bij uw oom in de wijk '6 oktober' leden van uw partij bij uw vader thuis zouden hebben aangebeld om naar u te vragen. Uw vader zou hen telkens geantwoord hebben niet te weten waar u bent. Uw belagers zouden uw vader hebben laten weten dat indien u niet terug bij de partij komt ze u zoontje zouden ontvoeren en u doden. Ze zouden ook uw burens naar u hebben bevroegd (CGVS, echtgenote, p. 1). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw partijgenoten nooit bij uw vader thuis zouden hebben aangebeld of geklopt. Ze zouden uw vader nooit hebben benaderd en aangesproken (CGVS, p. 8).

Voor wat betreft uw voorgelegde vonnissen en een brief van de deurwaarder met betrekking tot uw veroordeling door de rechtbank die u na uw gehoor voor het CGVS op 6 februari 2014 per post van uw familie zou hebben ontvangen en aan het CGVS heeft overhandigd, dient vastgesteld dat uw verklaringen die u hierover heeft afgelegd tegenstrijdig zijn met de inhoud van deze documenten. Zo verklaarde u voor het CGVS door de rechtbank tot 9 jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld (CGVS, p. 2-3). Echter, beide vonnissen vermelden slechts een gevangenisstraf van 5 jaar en niet 9 jaar zoals u beweert.

Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u bijzonder weinig wist te vertellen over de inhoud van uw vonnis. Zo wist u niet te vertellen welke rechtbank in Egypte uw vonnis zou hebben uitgesproken. Evenmin kon u aangeven voor welk strafrechtelijk feit u zou zijn veroordeeld. Uw uitleg als zou uw vader u niets over de inhoud van uw vonnis hebben verteld omdat hij emotioneel aangedaan was van uw veroordeling tot 9 jaar cel kan niet overtuigen.

Tevens ongeloofwaardig is uw bewering als zou u zich niet verder hebben geïnformeerd over de inhoud omdat u in shock zou zijn geweest vanwege de langdurige gevangenisstraf van 9 jaar. Immers, er dient aangenomen dat u die persoonlijk door deze veroordeling bent getroffen, uw gerechtelijk dossier nauwgezet heeft laten doorlichten teneinde te weten te komen op basis van welke strafwetgeving de rechter tot zijn oordeel is gekomen en of er mogelijkheden zijn tot beroep (CGVS, p. 5-6). Dat u over dit alles geen poolshoogte heeft genomen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in grote mate. Bovendien doet dit alles ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze voorgelegde documenten. Deze twijfels worden versterkt door de vaststelling dat in de vonnissen, vreemd genoeg, niet aangegeven tot welke wet de artikels volgens dewelke u bent veroordeeld, behoren.

Ook omtrent de door u voorgelegde dagvaarding voor de rechtbank (CGVS, p. 5) moet worden opgemerkt dat er twijfels rijzen over de authenticiteit. Zo is het opmerkelijk dat er geen datum vermeld staat van opmaak van dit document noch een nummer is ingevuld van de rechtszaak waarvoor

u zou moeten verschijnen. Daarenboven is het document voorzien van een gebrekkige onleesbare stempel.

Voor wat betreft uw voorgelegde dreigbrieven dient vastgesteld dat ze bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin kunnen wijzigen. Immers, het betreffen handgeschreven papieren die door eender wie op eender welk moment kunnen worden opgesteld waardoor de bewijswaarde zeer gering is. Bovendien kan aan dergelijke documenten enkel enige waarde worden gehecht indien ondersteund door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken.

Uw voorgelegde lidkaart van de 'Freedom and Justice Party' (CGVS, p. 2) kan bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin wijzigen. Immers, dit document betreft een kopie en geenszins een origineel waardoor de bewijswaarde sowieso zeer gering is. Daarenboven kan enkel waarde worden gehecht aan een dergelijk document indien ondersteund door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde identiteitskaart, huwelijksakte, geboorteakte van uw zoon en uw universitair diploma bewijzen weliswaar wel uw identiteit, afkomst en huwelijk welke hier niet ter discussie staan maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Tenslotte dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde COI focus: Egypte – veiligheidssituatie sécuritaire, d.d. april 2014).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden aangestipt dat ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw M.Y.A.R. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die de Egyptische nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn Giza in Egypte. Sinds uw huwelijk zou u met uw echtgenoot Y.(...) H.(...) A.(...) K.(...) (OV 7.777.555) in de wijk 'Bula Dekrou' in Giza hebben gewoond. U zou geen beroep hebben uitgeoefend in Egypte en niet politiek actief zijn geweest. Uw echtgenoot zou op 4 augustus 2011 lid zijn geworden van de 'Freedom and Justice Party', de partij ontstaan uit het Moslimbroederschap. De beloften van de 'Freedom and Justice Party' om corruptie in het land te bestrijden en welvaart te brengen zou hem hebben overtuigd tot zijn aansluiting. Hij zou als gewoon lid voornamelijk liefdadigheidswerk voor de partij hebben verricht. Na de afzetting van president Mohamed Mursi van de 'Freedom and Justice Party' door het leger op 3 juli 2013 zou uw echtgenoot met militanten van zijn partij tussen 5 juli 2013 en 9 juli 2013 hebben deelgenomen aan protestbetogingen tegen de afzetting van de president. Op 15 juli 2013 zou uw echtgenoot uit de partij zijn gestapt uit ontevredenheid en ontgoocheling over het beleid van de partij. Hierna zou uw echtgenoot dreig-smsjes hebben ontvangen van partijgenoten. Hij zou onder druk zijn gezet zich opnieuw aan te sluiten bij de partij, zo niet zou hij worden gedood. Hierdoor zou u met uw echtgenoot en zoontje zijn ondergedoken bij de oom van uw echtgenoot in de wijk 6 oktober tot uw vertrek uit Egypte op 28 september 2013. Tussentijds zou uw schoonvader thuis drie à

vier anonieme dreigbrieven hebben ontvangen gericht aan uw echtgenoot. Opnieuw zou uw echtgenoot onder druk zijn gezet naar de partij terug te keren op risico gedood te worden en uw zoon te ontvoeren. Partijleden zouden ook uw schoonvader thuis hebben gesproken over uw echtgenoot en ook de burens zouden zijn bevraagd. Een tijd voor 18 september 2013 zou uw schoonvader een dagvaarding op naam van uw echtgenoot hebben ontvangen voor verschijning voor de rechtbank. Er zou nog een tweede of derde dagvaarding zijn afgeleverd. Uw echtgenoot zou zich niet hebben aangemeld uit vrees voor arrestatie en detentie voor lidmaatschap van het Moslimbroederschap. Op 28 september 2013 zou u samen met uw echtgenoot en zoontje clandestien per boot vanuit de zeehaven van Alexandrië naar Italië zijn gereisd. Vervolgens zou u illegaal per trein naar België zijn doorgereisd waar jullie zich op 3 oktober 2013 vluchteling verklaarden.

U verklaart thans niet naar Egypte te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging van uw echtgenoot door de Egyptische autoriteiten voor lidmaatschap van het Moslimbroederschap. Uw echtgenoot vreest bij terugkeer ook vervolging door leden van de 'Freedom and Justice Party' omdat hij uit de partij zou zijn gestapt. Uzelf verklaarde geen persoonlijke vervolgingsproblemen te hebben ondervonden in Egypte.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Egyptische identiteitskaart neer. Na uw gehoor voor het CGVS legde u twee medische attesten neer uit Egypte.

B. Motivering

Er dient door het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt uzelf verklaarde geen persoonlijke vervolgingsproblemen te hebben gekend in Egypte (CGVS, p. 1). U baseert uw asielrelaas volledig op het relaas van uw echtgenoot. Het asielrelaas van uw echtgenoot werd door het CGVS ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg komt ook u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. De beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt dat er twijfels zijn gerezen met betrekking tot uw beweerde engagement bij de 'Freedom and Justice Party' en dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas. Vooreerst verklaarde u in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 juli 2013 uit de 'Freedom and Justice Party' (in het Arabisch 'Huria wa Adhala') te zijn gestapt. Sinds die datum zouden uw vervolgingsproblemen met leden van deze partij zijn begonnen (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 25/10/2010). Voor het CGVS verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op 15 juli 2013 uit de partij te zijn gestapt (CGVS, p. 2, 3). Later tijdens uw gehoor wijzigde u plots uw verklaringen en beweerde u op de dag van uw laatste betoging op 9 juli 2013 uit de 'Freedom and Justice Party' te zijn gestapt. U zou de volgende dag op 10 juli 2013 voor het eerst vervolgingsproblemen hebben gekregen met leden van uw partij (CGVS, p. 4, p. 7). Er kan echter van u worden verwacht dat u, die zelf spontaan de precieze data opgeeft, dit op een eenduidige manier kan doen. Dat u dit niet doet, doet twijfels rijzen over uw precieze betrokkenheid bij de Freedom and Justice Party.

Deze twijfels worden verder versterkt door de vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw activiteiten. Zo verklaarde uw echtgenote dat u tussen 5 juli 2013 en 9 juli 2013 enkel zou hebben deelgenomen aan steunbetogingen voor Mohamed Mursi op het 'al Nahda'-plein en het 'al Giza'-plein vlakbij de universiteit van Cairo. U zou volgens haar niet hebben deelgenomen aan een betoging voor het kwartier van de Republikeinse Garde aangezien te ver weg was van jullie huis (CGVS, echtgenote, p. 2). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw laatste betoging van 9 juli 2013 plaatsvond voor het kwartier van de Republikeinse Garde. Hierna zou u uit uw partij zijn gestapt (CGVS, p. 4-5). Gezien het belang van uw deelname aan deze betogingen binnen uw vluchtaanleiding, doen dergelijke discrepanties niet alleen twijfels rijzen over uw beweerde betrokkenheid bij de Freedom and Justice Party, maar ook over de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens verklaarde u in uw vragenlijst op dezelfde dag dat u uit de 'Freedom and Justice Party' stapte, persoonlijk met de dood te zijn bedreigd door Sheikh K.(...) M.(...) S.(...). U zou vanwege zijn bedreiging beslist hebben Egypte te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 25/10/2013). Voor het CGVS maakte u op geen enkel moment gewag van enige bedreiging door een Sheikh K.(...) M.(...) S.(...). De enige persoon van de 'Freedom and Justice Party' die u persoonlijk zou hebben bedreigd zou T.(...) zijn geweest, een militant die u toevallig op straat zou hebben ontmoet. U zou ook nog een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen waarvan u denkt dat de beller waarschijnlijk I.(...) zou zijn, een belangrijke partijverantwoordelijke (CGVS, p. 4, p. 7-8). Dergelijk flagrante discrepanties laten weinig ruimte om geloof te hechten aan uw beweerde vluchtmotieven.

Vervolgens verklaarde uw echtgenote dat u enkel problemen zou hebben gekregen met gewone leden van de 'Freedom and Justice Party' (CGVS, echtgenote, p. 1). U daarentegen verklaarde geheel anders in aanvaring te zijn gekomen met I.(...), een belangrijke verantwoordelijke van de partij met

een gelijkaardige partijpositie als Mohamed Beltagi, een kopstuk van de 'Freedom and Justice Party' (CGVS, p. 4-5, informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Verder verklaarde uw echtgenote dat u veel dreig-smsjes zou hebben ontvangen van leden van de 'Freedom and Justice Party'. U daarentegen maakte op geen enkele moment melding van enige dreig-sms. U zou enkel dreigbrieven die onder de deur van uw ouderlijk huis werden geschoven en een eenmalige anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen waarvan u vermoedt dat de beller I.(...) was, een partijverantwoordelijke (CGVS, p. 7).

Voorts verklaarde uw echtgenote dat er slechts sprake zou zijn geweest van drie à vier dreigbrieven die uw vader onder zijn voordeur zou hebben aangetroffen. De rest waren volgens haar sms-jes (CGVS, echtgenote, p. 1). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw vader ongeveer 17 dreigbrieven onder zijn voordeur zou hebben aangetroffen (CGVS, p. 7).

Hieromtrent verklaarde uw echtgenote dat in de periode dat jullie ondergedoken waren bij uw oom in de wijk '6 oktober' leden van uw partij bij uw vader thuis zouden hebben aangebeld om naar u te vragen. Uw vader zou hen telkens geantwoord hebben niet te weten waar u bent. Uw belagers zouden uw vader hebben laten weten dat indien u niet terug bij de partij komt ze u zoontje zouden ontvoeren en u doden. Ze zouden ook uw burens naar u hebben bevroegd (CGVS, echtgenote, p. 1). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw partijgenoten nooit bij uw vader thuis zouden hebben aangebeld of geklopt. Ze zouden uw vader nooit hebben benaderd en aangesproken (CGVS, p. 8).

Voor wat betreft uw voorgelegde vonnissen en een brief van de deurwaarder met betrekking tot uw veroordeling door de rechtbank die u na uw gehoor voor het CGVS op 6 februari 2014 per post van uw familie zou hebben ontvangen en aan het CGVS heeft overhandigd, dient vastgesteld dat uw verklaringen die u hierover heeft afgelegd tegenstrijdig zijn met de inhoud van deze documenten. Zo verklaarde u voor het CGVS door de rechtbank tot 9 jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld (CGVS, p. 2-3). Echter, beide vonnissen vermelden slechts een gevangenisstraf van 5 jaar en niet 9 jaar zoals u beweert.

Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u bijzonder weinig wist te vertellen over de inhoud van uw vonnis. Zo wist u niet te vertellen welke rechtbank in Egypte uw vonnis zou hebben uitgesproken. Evenmin kon u aangeven voor welk strafrechtelijk feit u zou zijn veroordeeld. Uw uitleg als zou uw vader u niets over de inhoud van uw vonnis hebben verteld omdat hij emotioneel aangedaan was van uw veroordeling tot 9 jaar cel kan niet overtuigen.

Tevens ongeloofwaardig is uw bewering als zou u zich niet verder hebben geïnformeerd over de inhoud omdat u in shock zou zijn geweest vanwege de langdurige gevangenisstraf van 9 jaar. Immers, er dient aangenomen dat u die persoonlijk door deze veroordeling bent getroffen, uw gerechtelijk dossier nauwgezet heeft laten doorlichten teneinde te weten te komen op basis van welke strafwetgeving de rechter tot zijn oordeel is gekomen en of er mogelijkheden zijn tot beroep (CGVS, p. 5-6). Dat u over dit alles geen poolshoogte heeft genomen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in grote mate. Bovendien doet dit alles ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze voorgelegde documenten. Deze twijfels worden versterkt door de vaststelling dat in de vonnissen, vreemd genoeg, niet aangegeven tot welke wet de artikels volgens dewelke u bent veroordeeld, behoren.

Ook omtrent de door u voorgelegde dagvaarding voor de rechtbank (CGVS, p. 5) moet worden opgemerkt dat er twijfels rijzen over de authenticiteit. Zo is het opmerkelijk dat er geen datum vermeld staat van opmaak van dit document noch een nummer is ingevuld van de rechtszaak waarvoor u zou moeten verschijnen. Daarenboven is het document voorzien van een gebrekkige onleesbare stempel.

Voor wat betreft uw voorgelegde dreigbrieven dient vastgesteld dat ze bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin kunnen wijzigen. Immers, het betreffen handgeschreven papieren die door eender wie op eender welk moment kunnen worden opgesteld waardoor de bewijswaarde zeer gering is. Bovendien kan aan dergelijke documenten enkel enige waarde worden gehecht indien ondersteund door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken.

Uw voorgelegde lidkaart van de 'Freedom and Justice Party' (CGVS, p. 2) kan bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin wijzigen. Immers, dit document betreft een kopie en geenszins een origineel waardoor de bewijswaarde sowieso zeer gering is. Daarenboven kan enkel waarde worden gehecht aan een dergelijk document indien ondersteund door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde identiteitskaart, huwelijksakte, geboorteakte van uw zoon en uw universitair diploma bewijzen weliswaar wel uw identiteit, afkomst en huwelijk welke hier niet ter discussie staan maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Tenslotte dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde COI focus: Egypte – veiligheidssituatie sécuritaire, d.d. april 2014).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten dat ook u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationale Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 § 2, § 4, e), 48/5 § 2, 48/5 § 3, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vergeet dat voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een snelle samenvatting van de feiten kan worden gegeven. Tevens stelt eerste verzoeker dat zijn echtgenote niet over alles ingelicht werd. Verder stelt eerste verzoeker dat hij de inhoud van het vonnis niet kende door de shock die dit vonnis voor hem betekende. Eerste verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij problemen kende met de Egyptische autoriteiten en met de leden van de ‘Freedom and Justice Party’.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De situatie van geweld in Egypte is “*verre van toevallig en gelokaliseerd*”.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een aantal persartikelen toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoekers leggen immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij actief lid was van de *'Freedom and Justice Party'*, maar op 15 juli 2013 besloot uit de partij te stappen. Vanaf diezelfde dag werd hij bedreigd door Sheikh K. M. S., die lid was van de partij (stuk 20, vragenlijst, vragen 3.3 en 3.5). Ook voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker aanvankelijk tot 15 juli 2013 lid te zijn geweest van deze partij (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 2, 3). Even later stelt verzoeker daarentegen plots dat hij zich sinds de betoging waaraan hij deelnam op 9 juli afgekeerd heeft van de partij (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 4, 5, 7). Tevens stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de dag nadien, op 10 juli 2013, problemen kreeg met de leden van zijn partij (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 7). Bovendien laat verzoeker Sheikh K. M. S. volledig onvermeld voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij door zijn bedreigingen besloot Egypte te verlaten (stuk 20, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij door I. werd gebeld om te vragen waarom hij niet meer kwam betogen. Verzoeker zou hierop gezegd hebben dat hij niets meer met de partij te maken wou hebben, waarop I. hem zou gezegd hebben dat verzoeker hier spijt van zou krijgen en dat hij hem dit betaald zou zetten (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 7). Hierna zou verzoeker anonieme dreigbrieven en –telefoons gekregen hebben en door een zekere T., die hij toevallig op straat tegenkwam, bedreigd zijn (stuk 7, gehoorverslag eerste gehoorverslag, p. 7, 8). Gevraagd of hij nog door andere leden van de partij persoonlijk bedreigd werd, stelt verzoeker expliciet van niet (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 8). Overigens stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaarde dat I. een belangrijke verantwoordelijke was van de partij die op hetzelfde niveau stond als partijkopstuk Mohamed Beltagi (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 4, 5; landeninformatie). Het zou I. geweest zijn die eerste verzoeker voor het eerst bedreigde op 10 juli 2013 en met betrekking tot de anonieme dreigtelefoon stelt verzoeker dat hij niet weet of het I. was of iemand anders (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 7). Tweede verzoekster verklaart daarentegen expliciet dat haar echtgenoot enkel problemen had met gewone leden van de *'Freedom and Justice Partij'* en niet met de kopstukken, hetgeen niet strookt met verzoekers verklaringen omtrent de functie en de bedreigingen van I. (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 1). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat bij het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een samenvatting van de feiten kan worden gegeven, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 19 + 20, vragenlijst, vraag 1). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers er in onderhavig verzoekschrift aan voorbij gaan dat eerste verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook intern tegenstrijdigheden vertonen.

Daarnaast leggen verzoekers onderling nog verschillende tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart tweede verzoekster dat haar echtgenoot tussen de afzetting van president Morsi en 9 juli 2013 enkel heeft deelgenomen aan betogingen op het al Nahda en het al Giza plein. De laatste betoging waaraan eerste verzoeker deelnam was volgens zijn echtgenote op 9 juli 2013 op het al Nahda plein (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 2). Nog volgens tweede verzoekster nam eerste verzoeker niet deel aan de betoging voor het kwartier van de Republikeinse Garde (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 2). Eerste verzoeker verklaarde daarentegen dat de laatste betoging waaraan hij deelnam plaatsvond op 9 juli 2013 voor het kwartier van de Republikeinse Garde (stuk 7, gehoorverslag

eerste verzoeker, p. 4). Doordat eerste verzoeker niet akkoord was met de gang van zaken bij deze betoging en vaststelde dat leden van de moslimbroederschap mekaar doodden om de ordediensten de schuld te geven, keerde hij zich hierna af van de partij, hetgeen aan de basis ligt van verzoekers hun beweerdde problemen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 4, 5). Tevens verklaarde tweede verzoekster dat eerste verzoeker een groot aantal bedreigingen van partijgenoten kreeg via sms'en, naast drie of vier dreigbrieven (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 1). Eerste verzoeker verklaarde echter op geen enkel ogenblik bedreigingen te hebben gekregen via sms. Zo stelt hij naast het telefoontje van I. nog een anonieme telefoon te hebben ontvangen en zouden er volgens zijn verklaringen ongeveer zeventien dreigbrieven onder de deur van zijn ouderlijk huis geschoven zijn (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 7). Vervolgens stelt tweede verzoekster dat partijleden kwamen aanbellen bij haar schoonvader op zoek naar eerste verzoeker in de periode dat zij ondergedoken bij haar oom verbleven. Hoewel zij niet in het huis binnenkwamen zouden zij met haar schoonvader gepraat hebben aan de deur van zijn huis en hem gezegd hebben dat zij hun zoontje zouden ontvoeren indien eerste verzoeker zich niet opnieuw aansloot bij de partij. De partijleden zouden volgens tweede verzoeksters verklaringen ook de burens van haar schoonvader aangesproken hebben (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 1). Eerste verzoeker verklaarde echter geheel in strijd hiermee dat de partijleden nooit met zijn vader spraken, omdat deze dan zou roepen dat de moslimbroeders bij hem zijn gekomen en de politie dan onmiddellijk zou komen om hen op te pakken (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 8). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden trachten te verklaren door te stellen dat tweede verzoekster niet over alles werd ingelicht, stelt de Raad vast dat dit geenszins de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen. Overigens stelt de Raad vast dat tweede verzoekster in bepaalde gevallen meer blijkt te weten dan eerste verzoeker, zoals de bezoeken van de partijgenoten aan haar schoonvader. Deze vaststellingen vallen dan ook geenszins te verklaren doordat tweede verzoekster niet goed ingelicht zou zijn. Voorts stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat tweede verzoekster op de hoogte is van de beweerdde problemen van haar echtgenoot, die geleid hebben tot hun vertrek uit hun land van herkomst. De bovenstaande vaststellingen zijn dermate dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan verzoekers' asielrelaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de door hen neergelegde documenten. Zo stelt eerste verzoeker dat hij door de rechtbank veroordeeld werd tot negen jaar gevangenisstraf wegens zijn politieke activiteiten (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 6). De door verzoekers neergelegde vonnissen vermelden echter slechts een gevangenisstraf van vijf jaar. Het is geenszins aannemelijk dat eerste verzoeker niet op de hoogte is van de straf die tegen hem zou zijn uitgesproken. Voorts stelt de Raad dat eerste verzoeker bijzonder onwetend blijkt omtrent de inhoud van deze vonnissen. Zo weet eerste verzoeker niet welke rechtbank deze heeft uitgesproken en voor welke strafrechtelijke feiten hij veroordeeld werd (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6). Overigens blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij niet op de hoogte was dat er niet één, maar twee vonnissen tegen hem werden uitgesproken (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 5, 6). Verzoekers verklaring dat hij het vonnis zelf niet gelezen heeft en dat zowel hij als zijn vader dermate emotioneel aangedaan waren dat hij zich niet geïnformeerd heeft en zijn vader niet meer verteld heeft dan dat hij tot negen jaar gevangenisstraf veroordeeld werd, kan geenszins overtuigen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker slechts dat hij in shock was. Dat eerste verzoeker zich over dermate belangrijke feiten niet geïnformeerd heeft, getuigt echter van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Overigens stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde vonnissen weliswaar het artikel vermelden op basis waarvan men tot de uitspraak komt, maar geenszins vermelden tot welke wet deze behoren.

De Raad merkt nog op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten, zoals onder meer de dagvaarding, die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Verder merkt de Raad op dat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven slechts met de hand geschreven brieven zijn die door eender wie kunnen zijn opgesteld. Wat verzoekers lidkaart betreft, stelt de Raad vast dat slechts een fotokopie werd neergelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.6. Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde artikelen, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande de gewelddadige aanpak van betogers en politieke manifestanten in Egypte op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers zelf effectief het slachtoffer waren van dergelijke praktijken. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan eerste verzoekers participatie bij de '*Freedom and Justice Party*' en zijn deelname aan betogingen. Deze informatie volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekers in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte*" "*Veiligheidssituatie*" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, wordt vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinaï, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Verzoekers brengen geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. Waar verzoekers louter op algemene wijze rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeren en aanhalen, maken zij op geen enkele wijze aannemelijk dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als in de aangehaalde gevallen.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.9. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF